Duhul Sfânt

Duhul Sfânt

„Un alt Mîngîietor!" (Ioan 14.24)

Daţi-mi voie să vă întreb cum trataţi acest oaspete divin? - Vorbesc cu mult respect despre această prezenţă a lui Dumnezeu. - De cîte ori, în cursul unei zile, gîndiţi la faptul că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt? Dacă odată, căpetenia ţării în care locuim ar veni pentru cîteva zile să locuiască sub acoperămîntul nostru, prezenţa sa ar concentra, desigur, toate gîndurile noastre. Este la fel si cu Duhul Sfînt care locuieşte în noi? Adeseori nu ne gîndim la El; dar ne vom aminti de El, dacă facem toate lucrurile în aşa fel încît să-I placă Domnului.

Prezenţa Duhului răstigneşte egoismul şi ne eliberează de preocuparea cu noi înşine, pe calea pe care mergem, pentru că El ne umple de un singur subiect: Isus Hristos.

Acolo unde sfîrşeşte viaţa firii pămînteşti, începe cea a Duhului şi, în mod practic, în măsura în care firea pămîntească este ţinută ca moartă, avem puterea de a arăta viaţa Duhului.

A avea Duhul Sfînt este un lucru; a fi însă plin de Duhul Sfînt este un alt lucru. Cînd El este singurul izvor al gândurilor mele, atunci sînt „plin de Duhul" (Efeseni 5.19). Dacă El a luat în stăpînire inima mea, eu am putere să fac să tacă ceea ce nu este de la Dumnezeu, să-mi păzesc sufletul de rău şi să mă las condus de El în toate faptele vieţii mele şi în purtarea mea.

Adesea am nevoie de mustrare, dar firea păcătoasă nu poate să facă observaţii firii mele păcătoase; şi ea nu se va supune nici firii păcătoase a altuia; dar, dacă merg într-adevăr în puterea Duhului, voi avea autoritatea lui Dumnezeu pe măsura mea şi Satan va trebui să cedeze Duhului Sfînt.

Dacă cineva vorbeşte în adunare si de obicei lucrarea sa nu zideşte, cred că trebuie oprit. Niciodată n-am putut să înţeleg că Adunarea lui Dumnezeu ar putea fi locul unde firea păcătoasă ar fi liberă să lucreze, fără a fi înfrîntă; este o nebunie să gîndeşti că aşa ar trebui să fie. Doresc ca cea mai deplină libertate să fie dată Duhului Sfînt, dar nici una firii păcătoase.

Duhul se revarsă ca nişte „rîuri de apă vie" din sufletul aceluia în care locuieşte şi plinătatea lui curge spre tot ce îl înconjoară, fie că în jur este un pămînt bun, fie că este un nisip uscat; dar, oricum, felul de a fi şi puterea Duhului se manifestă printr-o ţîşnire fără încetare.

Noi ar trebui să fim în stare să-i reducem la tăcere pe toţi vrăjmaşii, nu prin priceperea, prin inte-ligenţa sau prin cunoştinţele omeneşti, ci în puterea Duhului. Dacă alţii nu cred în Cuvîntul lui Dumnezeu, eu nu vreau să părăsesc sabia Duhului, pentru că ei îi nesocotesc tăişul. Eu ştiu că el este pătrunzător ca o sabie cu două tăişuri şi pentru aceasta, mă servesc de el.

Cînd un om este plin de Duhul lui Dumnezeu, care-i dă putere adevărului din inima lui şi claritate vederii sale morale, puterea ademenitoare a vrăjmaşului tulbură imaginaţia. Oricît de nesupus ar fi el în ceea ce priveşte adevărul, lui îi place supranaturalul, dar îi lipseşte puterea sfîntă de a deosebi lucrurile, pentru că este străin de sfinţenia şi de caracterul lui Dumnezeu: el nu are stabilitatea unui suflet care are cunoştinţa lui Dumnezeu ca pe o comoară a sa, a unui suflet care ştie că are totul în El si nu are nevoie de alte minuni!